

BENÎ KUREYZÂ GAZÂSÎ

Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Hendek gazâsından Medîne-i münevvereye dönünce, Hazret-i Âişe vâlidemizin evine geldi. Silâhlarını ve zırhını çıkardı. Mübârek vücûdu tozlanmıştı. Yıkandı.

O anda Hazret-i Dihye sûretinde, üzerinde zırhı ve silâhları olduğu hâlde bir süvârî geldi. Bu Cebrâil aleyhisselâmdı. Peygamber Efendimiz yanına vardığında;

- Ey Allahü teâlânın Resûlü! Cenâb-ı Hak, Kureyzâ oğullarının üzerine hemen yürümeni sana emrediyor! diyerek emri tebliğ etti.

Kâinatın sultânı, Hazret-i Bilâl’i çağırarak, Eshâb-ı kirâma duyurmak üzere şu emrini verdi:

- Ey Eshâbım! Kalkınız, atlarınıza, develerinize bininiz! İtâat edenler, ikinci namazını Kureyzâ oğullarının yurdunda kılsınlar!

Habîb-i Ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, hemen zırhını giyip kılıcını kuşandı. Miğferini mübârek başlarına geçirip, kalkanını sırtına, mızrağını eline aldı. Sonra atına bindi. Eshâbının arasına varıp, Hazret-i Ali’ye İslâm sancağını vererek, öncü kuvvet olarak Medîne’nin hemen güneydoğusundaki ovada bulunan Kureyzâ yahudilerinin kalesine gönderdiler.

Her zaman olduğu gibi Abdullah ibni Ümmi Mektûm’u Medîne’de vekil bıraktılar.

Şanlı Eshâb, Sevgili Peygamberimizi ortalarına alarak, Medîne’den;

“Allahü ekber! Allahü ekber!” tekbirleri arasında ayrıldılar.

Yolda Ganmoğulları ile karşılaştılar. Silâhlarını kuşanmış olarak, Resûlullah Efendimizi bekliyorlardı. Peygamber Efendimiz onlara;

- Size kimse rastladı mı? buyurdu. Onlar da;

- Yâ Resûlallah! Bize Dihye-i Kelbî rastladı. Eyerli beyaz bir katır üzerine binmişti. O katırın üzerinde atlastan bir kadife vardı, dediler.

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, onlara;

- Bu Cebrâil’dir. Benî Kureyzâ’ya gönderildi. Onların kalelerini sarssın ve kalblerine korku atsın diye, buyurdular.

Kureyzâ yahudilerinin kalesine varıncaya kadar, İslâm ordusunun sayısı üç bini bulmuştu.

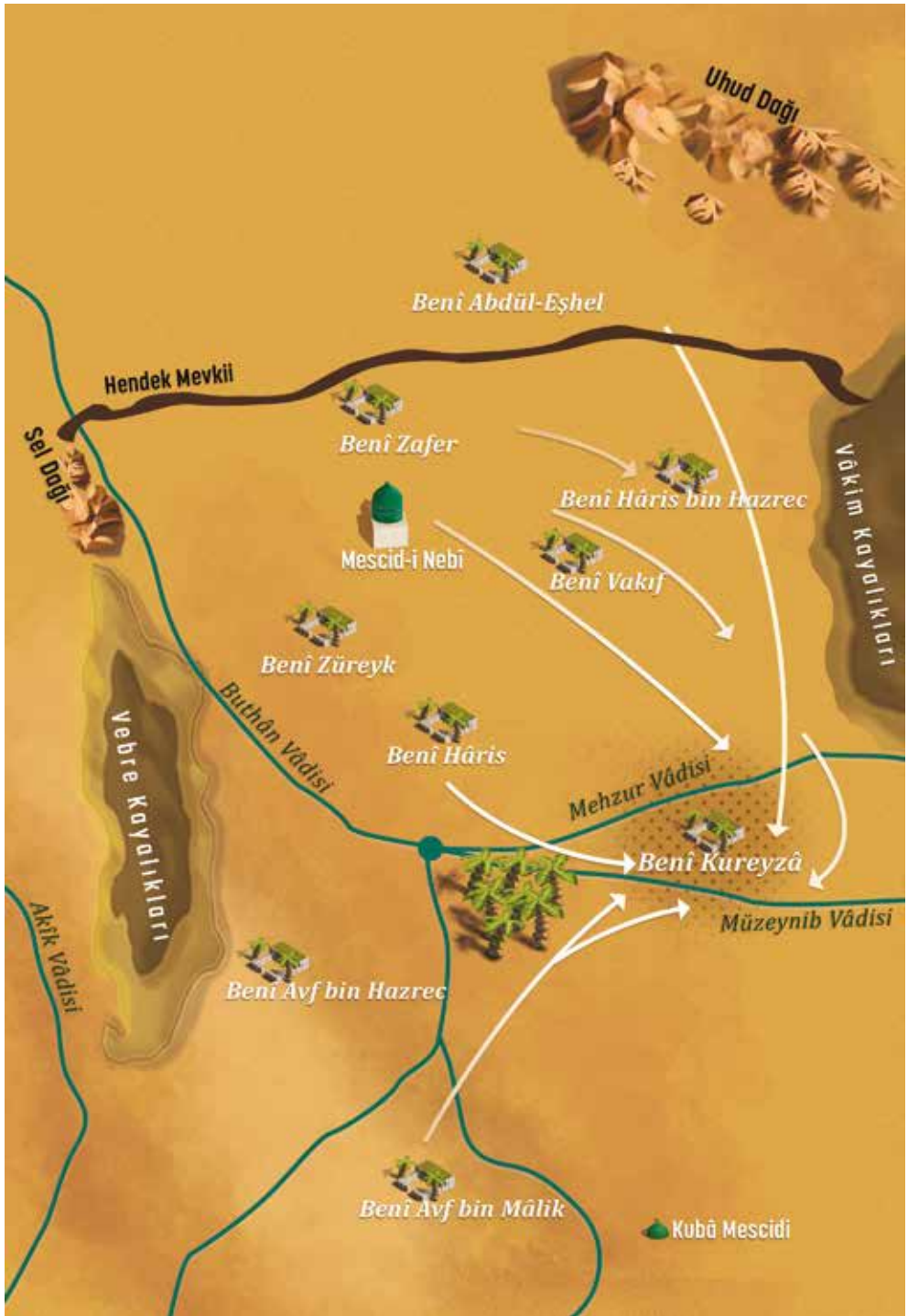
Hazret-i Ali, İslâm sancağını Kureyzâ yahudilerinin kalesi önüne dikti. Bunu gören yahudiler, Peygamber Efendimiz aleyhinde sözler sarfettiler. Hazret-i Ali gidip durumu Efendimize anlattı.

Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” üç bin asker ile orayı teşrif ettikten sonra, merhametlerinden onları İslâm’a dâvet ettiler. Yahudiler, bu güzel teklifi kabul etmediler. Sevgili Peygamberimizin;

“Öyle ise, Allahü teâlâ ve Resûlünün emrine boyun eğerek kaleden inip teslim olunuz” teklifini de reddettiler.

Bunun üzerine Âlemlerin efendisi, okçuların üstâdı Sa’d bin Ebî Vakkâs hazretlerine;

Benî Kureyzâ Gazâsı

- **Ey Sa'd! İlerle ve onları oka tut!** buyurdu.

Hazret-i Sa'd ve diğer okçular, sadaklarındaki okları, tekbir sadâları arasındayahudi kalesine atmaya başladılar. Onlar da ok ve taş atışlarıyla cevap vererek, çarpışmayı başlattılar.

Müslümanların zayıf durumlarında, arkadan vuran ve hasedlerinden Muhammed aleyhisselâmın peygamberliğini kabul etmeyen bu yahudi gürûhunun kale kapısını açıp da meydana çıkacak cesaretleri yoktu.

Harp, muhâsara hâlinde devam ediyordu, İslâm askeri arasında bulunan münâfıklar da kaleye gizlice haber göndererek;

- Sakın teslim olmayınız! Medîne'den gitmenizi isterlerse bile kabul etmeyiniz! Eğer çarpışmaya devam edecek olursanız, biz size bütün gücümüzle yardım eder, hiç bir şeyimizi sizden esirgemeyiz. Şâyet sizi Medîne'den çıkarırlarsa, biz de sizinle beraber çıkıp gideriz!... diyorlardı.

Bu haber ile münâfıkların yardımını bekleyen yahudiler, müdâfâaya yeni bir azim ve ümidle devam ettiler. Muhâsara uzadı, bir aya yaklaştığı hâlde münâfıklardan yardım gelmedi. Kalblerine korku düşüp, andlaşma istediklerini bildirdiler.

Andlaşmayı yapmak üzere, Nebbâş bin Kays ismindeki yahudi, Resûlullah Efendimizin huzûruna gelip;

- Yâ Muhammed! Nâdiroğullarına gösterdiğiniz merhameti bize de gösteriniz. Malımız ve silâhlarımız senin olsun! Yeter ki kanımızı dökmeyiniz. Çocuklarımız ve kadınlarımızla beraber yurdumuzdan çıkmamıza müsâade ediniz. Silâh hâricinde her aile için bir deve yükü götürmemize de izin veriniz!... dedi.

Âlemlerin efendisi;

- **Hayır, Bu teklifi kabul edemem!** buyurdular.

Bu defa da;

- Malı götürmekten vazgeçtik. Kanımızı dökmeyin! Kadınları ve çocuklarımızı götürmeye izin verin! dedi.

Sevgili Peygamberimiz;

- **Hayır! Kayıtsız ve şartsız hükmüme boyun eğmekten, itâat edip teslim olmaktan başka çâreniz yoktur!** buyurdu.

Nebbâş yahudisi, perişân bir hâlde kaleye dönüp konuşmaları nakletti. Kureyzâoğulları, bu defa büyük bir ye's ve üzüntüye gark oldular.

Liderlerinden Ka'b bin Esed, insafa gelip kavmine şu itirafta ve teklifte bulundu:

- Ey kavmim! Gördüğünüz gibi, başımıza büyük bir felâket gelip çatmış bulunuyor. Bu durumda size, üç nasihatim olacak. Bunlardan istediğinizi seçip, ona göre hareket edebilirsiniz!

Birincisi; Şu Zât'a tâbi olup, peygamberliğini kabul edelim! Vallahi O'nun, Allah tarafından gönderilen ve kitaplarımızda vasıflarını gördüğümüz peygamber olduğunu hepimiz biliyoruz. Eğer O'na îmân edecek olursak, kanlarımız, çocuklarımız, kadınlarımız ve mallarımız kurtulmuş olur. Bizim O'na tâbi olmamamızın tek sebebi, Arablara karşı duyduğumuz kıskançlık ve O'nun İsrâiloğullarından olmayışdır.

Hâlbuki bu Allah’ın bileceği bir iştir. Geliniz, O’na tâbi olalım!...

Yahudiler hep birden karşı çıktılar ve;

- Hayır! Biz, bunu kabul etmeyiz ve bizden başkasına tâbi olmayız! dediler.

Bu sefer Ka’b, ikinci teklifini yaptı:

- Hepimiz çocuklarımızı ve hanımlarımızı öldürüp arkamızda düşüneceğimiz bir kimse kalmayınca, müslümanların üzerine yürüyelim, ölünceye kadar çarpışalım!...

Yahudiler, bunu da reddettiler.

Ka’b, üçüncü teklifinde;

- Bu gece, Cumartesi gecesidir. Müslümanlar, bizim bu gecede çarpışmayacağımızı bildikleri için, emîn ve gafil olabilirler. Kılıçlarımızı sıyırıp, kapıdan hep birlikte çıkalım. Böyle bir baskın ile belki galip gelebiliriz!... dedi.

Yahudiler;

- Biz, Cumartesi günü, çalışma yasağını kaldıramayız! diyerek bu teklifi de reddettiler.

Sâdece, içlerinden Esîd ve Sa’lebe kardeşler, bir de amcalarının oğlu Esed, ilk teklifi kabul edip, müslüman olmakla şereflendiler. Kaleden çıkıp Eshâb-ı kirâmın arasına girdiler.

Yahudiler, kendi aralarında uzun süre münâkaşa ettiler. Neticede teslim bayrağını çekerek, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizden haklarında hüküm vermek üzere bir kimseyi hakem tâyin etmesini istediler.

Resûlullah Efendimiz de;

- **Eshâbımdan istediğiniz kimseyi hakem seçiniz**, buyurdu.

Onlar da;

- Biz, Sa’d bin Mu’âz’ın vereceği hükme razı oluruz, dediler.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, kabûl buyurup Sa’d bin Mu’âz hazretlerinin getirilmesini emrettiler.

Sa’d bin Mu’âz, Hendek gazâsında ağır yaralanmıştı. Resûlullah Efendimiz, onu, Mescîd-i Nebî’de bir çadır içinde tedavi ettiriyordu. Hakem seçilince, sedye ile Hazret-i Sa’d’ı, Kureyzâ kalesine götürdüler.

Yolda Hazret-i Sa’d kendi kendine;

- Vallahi, Allahü teâlânın yolunda hiç bir kınayıcının kınamasına kulak asmayacağım! diyordu.

Resûlullah Efendimizin huzûrunda sedyeden indirdiler.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Ey Sa’d! Şunlar, senin hükmüne göre teslim olmayı kabûl ettiler. Haydi, onlar hakkındaki hükmünü bana bildir**, buyurdu.

Sa’d bin Mu’âz ise;

- Canım sana fedâ olsun yâ Resûlallah! Muhakkak ki, hüküm vermeğe Allahü teâlâ ve Resûlü daha lâyıktır, dedi.

Resûlullah Efendimiz de;

- **Bunlar hakkında hüküm vermeyi Allahü teâlâ sana emretmiştir**, buyurdu.

Hazret-i Sa'd, yahudilerden, hükmüne razı olacaklarına dâir kesin söz aldı. Her iki taraf da verilecek hükmü merakla beklemeye başladılar. Bunun üzerine Hazret-i Sa'd, üstünlüğünü gösteren, ilikleri donduran, şânına lâıyk olan şu muazzam hükmü açıkladı:

- Benim hükmüm odur ki, âkil ve baliğ olan bütün erkeklerin boynu vurulsun! Kadınları, çocukları esir alınsın, malları da müslümanlar arasında taksim edilsin!...

Bu kesin hüküm karşısında, yahudiler donup kaldılar. Çünkü kendi kitaplarında, böyle azgınlık yapanlara verilecek ceza aynen böyle idi ki;

“Şehrin birine harb etmek için vardığında onları sulha dâvet et. Bunu kabul edip, kapılarını açarlarsa, içindekilerin hepsi, sana haraç versinler ve hizmet etsinler. Şâyet, harb etmeğe karar verirlerse, onları muhasara et. Allahü teâlânın ihsânı ile onlara gâlib geldiğin zaman, erkeklerinin hepsini kılıçtan geçir. Kadınlarını, çocuklarını ve mallarını ganîmet olarak al!...” diye yazıyordu.

Sa'd bin Mu'âz hazretlerinin verdiği hükmün ilâhî hükme uygun gelmesinden dolayı, âlemlerin efendisi, Sevgili Peygamberimiz, onu tebrik edip;

- Sen, onlar hakkında Allahü teâlânın, yedi kat gökler üstünde, Levh-i mahfûzdaki hükmüne uygun hüküm verdin! buyurarak takdirlerini bildirdiler.

Yahudiler, kendi kitaplarında belirtilen bu hükme îtirâz edemediler.

Âkil-bâliğ olan bütün erkeklerin elleri boyunlarına bağlanıp Medîne'ye götürüldüler. Ertesi günü Resûlullah'ın emri ile hazret-i Ali ve hazret-i Zübeyr hükmü yerine getirdiler. Çocuklar, kadınlar ve mallar Eshâb-ı kirâm arasında pay edildi.

Böylece, müslümanların en sıkışık zamanlarında arkadan vuran, bütün andlaşmaları bozan, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi, çocukluğundan beri ortadan kaldırmaya çalışan bu sinsi, hain ve bozguncu kavim, Medîne ve çevresinden temizlenmiş oldu.

Esirler arasında bir kadın, müslüman olmak saâdetine kavuştu.

Reyhâne ismindeki bu hanım da Peygamber Efendimizin hissesine düşmüştü. Resûlullah Efendimiz onu dilerse kendi dininde kalmak, dilerse müslüman olmak hususunda serbest bıraktı. Reyhâne de, ben kendi dinimde kalmak istiyorum dedi. Ümm-i Münzir'in evine gönderildi.

Daha sonra Salebe bin Sâye'nin tavsiye ve gayretiyle kalbi İslâmiyete ısındı. Bunun üzerine Peygamberimiz Reyhâne'ye,

- Sen Allahü teâlânın ve Onun Resûlünün yolunu tutmak ister misin? Ben böyle münasip görüyorum, buyurdular.

Reyhâne de;

- Evet, dedi.

Onun bu hareketine ziyâde sevinen Sevgili Peygamberimiz, onun da sevinmesi, Cennet'te derecesinin çok yüksek olması için merhamet buyurarak âzâd edip onu zevceliğe kabûl eyledi. Mehrini vererek, nikâhına aldılar. Düğünleri de Ümm-i Münzir'in evinde oldu. Böylece Reyhâne “radiyallahü anhâ” bütün müslümanların annesi olmak şerefine kavuştu.

Sa'd bin Mu'âz'ın şehâdeti

Sa'd bin Mu'âz “radiyallahü anh”, Benî Kureyzâ yahudileri hakkındaki hükmü verdikten sonra, tekrar çadırına götürüldü. Yarası ağırlaşmış, durumu şiddetlenmişti. Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” yanına gelip, onu kucakladı ve;

- Allah'ım! Sa'd, senin rızân için, senin yolunda cihâd etti. Resûlünü de tasdik etti. Ona kolaylık ihsân eyle, buyurarak duâ etti.

Sa'd bin Mu'âz hazretleri, Sevgili Peygamberimizin bu mübârek sözlerini duyunca, gözlerini açıp,

- Yâ Resûlallah! Sana selâm ve hürmetler ederim. Senin, Allahü teâlanın peygamberi olduğuna şehâdet ederim, diye fısıldadı.

Bundan sonra Hazrete-i Sa'd bin Mu'âz'ın yakınları, onu, kaldığı çadırdan Abdüleşhel oğullarının evine götürdüler. O gece durumu çok ağırlaşmıştı.

Cebrâil aleyhisselâm, Peygamber Efendimize gelip;

- Yâ Resûlallah! Bu gece senin ümmetinden vefât edip de, vefâtı melekler arasında müjdelenen kimdir? dedi.

Bunun üzerine Kâinatın sultânı, hemen Sa'd bin Mu'âz'ın hâlini sordu. Evine götürüldüğünü söylediler. Peygamber Efendimiz, yanında Eshâb-ı kirâmdan bâzıları olduğu hâlde Sa'd bin Mu'âz'ın yanına gitti. Yolda çok süratli gitmeleri sebebiyle, Eshâb-ı kirâm;

- Yorulduk yâ Resûlallah! dediler.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz de;

- Melekler, Hanzala'nın cenazesinde bizden önce bulundukları gibi, Sa'd'ın da cenazesinde bizden önce bulunacaklar. Biz önce yetişemeyeceğiz, buyurarak, hızlı gitmelerinin sebebini açıkladı.

Peygamber Efendimiz, Sa'd bin Mu'âz'ın yanına gelince, onu vefât etmiş buldu. Başucuna durup, Sa'd bin Mu'âz'ın künyesini söyleyerek;

- Ey Ebû Amr! Sen reislerin en iyisi idin. Allahü teâlâ sana saâdet, bereket ve en hayırlı mükâfatı versin! Allahü teâlâyâ verdiğin sözü yerine getirdin. Allahü teâlâ da sana va'd ettiğini verecektir! buyurdu.

Bu sırada, Sa'd bin Mu'âz'ın annesi ağlayarak şu beyti okudu:

Nasıl dayanabilir, vah yazık annesine!

Tahammül ister, ağlarım başıma gelene!

Eslem bin Hâris de şöyle anlatmıştır:

- Resûlullah, Sa'd bin Mu'âz'ın evine geldi. Biz kapıda bekliyorduk. Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz içeri girdi, adımlarını gâyet geniş açarak yürüyordu. Biz de peşinden yürüdük. Resûlullah durmamızı işaret edince durduk ve geriye döndük. İçerde Sa'd'ın cenazesinden başka kimse yoktu. Resûlullah, içerde bir müddet durduktan sonra dışarı çıktı. Merak etmiştim;

- Yâ Resûlallah! Adımlarınızı geniş açarak yürümenizin hikmeti nedir? diye suâl

eyledim. Bunun üzerine;

- **Böylesine kalabalık bir mecliste bulunmadım.** (Melekler dolmuştu.) **Meleğin biri beni kanadı üzerine aldı da ancak öyle oturabildim,** buyurdu.

Sonra Sa'd bin Mu'âz'ın künyesini söyleyerek;

- **Sana afiyet olsun yâ Ebâ Amr! Sana afiyet olsun yâ Ebâ Amr! Sana afiyet olsun yâ Ebâ Amr,** buyurdu.

Onun vefâtı Resûlullah ve Eshâb-ı kirâmı çok üzdü, gözyaşı döküp ağladılar. Cenâzesinde bütün Eshâb-ı kirâm toplandı. Sevgili Peygamberimiz, cenâze namazını kıldırıldı, cenâzesini taşıdı. Eshâb-ı kirâm, Sa'd bin Mu'âz'ın cenâzesini taşıırken;

- Yâ Resûlallah! Biz, böyle kolay taşınan cenâze görmedik! dediler.

Bunun üzerine Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz;

- **Melekler indi, onu taşıyorlar,** buyurdu.

Cenâzesi giderken, münâfıklar da kötölemek için;

- Ne kadar da hafif! dediklerinde,

Sevgili Peygamberimiz;

- **Sa'd'ın cenâzesine yetmiş bin melek indi. Şimdiye kadar yeryüzüne bu kadar kalabalık hâlde inmemişlerdi,** buyurdu.

Ebû Sa'id-il Hudrî dedesinin şöyle dediğini nakletmiştir:

- Sa'd bin Mu'âz'ın kabrini kazanlardan biri de bendim. Ona kabir kazmaya başlayınca, etrafa kabirden misk kokusu yayıldı!

Şerahbil bin Hasene de şöyle demiştir;

- Sa'd bin Mu'âz defnedilirken, birisi kabrinden bir avuç toprak almıştı. Sonra onu evine götürünce, o toprak misk oldu. Cenâzesi kabre indirilirken, Peygamber Efendimiz kabri başında oturup, mübârek gözleri yaşardı ve mübârek sakalını eliyle tutup çok üzüldü.

- **Sa'd bin Mu'âz'ın ölümünden dolayı Arş titredi,** buyurdu.

Bir defasında, Peygamberimize çok kıymetli bir elbise hediye edilmişti. Eshâb-ı kirâm ne kadar güzel dediklerinde;

- **Sa'd bin Mu'âz'ın Cennet'teki mendilleri, bundan daha güzeldir,** buyurmuştu.

Ebû Süfyân'nın intikâm arayışı

Ebû Süfyân Hendek Gazve'sinden döndükten sonra bir gün kabilesinin ortasında oturur iken onlara dedi ki,

- Hiçbir kimse yok mudur ki, Muhammed'den intikâmımızı alsın!

Bir bedevi bu sözü işitip Ebû Süfyân'ın yanına vardı.

- Eğer benim ihtiyacımı görürsen ben bu işi yaparım. Hem yolu iyi bilirim. Hem de keskin hançerim vardır. Hiç kimseden de korkum yoktur, dedi.

Ebû Süfyân onun ihtiyaçlarını görüp dileklerini yerine getirdi. Bir deve alıp ona teslim etti ve bu hususu gizlemesini söyledi.

Köylü gece Mekke’den çıkıp az zamanda Medîne’ye vardı. Peygamber efedimizin “aleyhissalâtü vesselâm” Benî Abdil Eşhel kabilesinde olduğunu öğrendi. Devesini bir yere bağlayıp yaya olarak oraya vardı. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz o kabilenin mescidinde nasihat ediyordu. Köylüyü uzaktan görünce,

- Bu gelen şahısta kötü bir fikir vardır. Amma Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı, benimle onun arasına perde olur, buyurdu.

Köylü Resûlullah’a doğru yürüdü. Bu esnada Useyd bin Hudayr onu tutup geri çekti.

- Resûlullahtan uzak ol ey melun, deyip elini kemerine götürdü.

Belindeki hançeri gördü. Kötü niyetli olduğunu anladı. Köylü Useyd’in ayağına kapanıp,

- Kanıma dokunma, diye feryat etti.

Useyd onu Resûlullah Efendimizin yanına götürdü.

Sevgili Güzel Peygamberimiz “aleyhissalâtü vesselâm” buyurdu ki;

- Ey köylü, doğruyu söyle sen kimsin? Sana doğru sözden başka şey fayda vermez. Eğer yalan söylersen Allahü teâlâ senin fikrini bana bildirmiştir.

Köylü emân dileyip durumu bildirdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin emriyle, onu hapsedtiler. Ertesi gün yanına getirtip buyurdu ki,

- Sana emân verdim nereye gidersen git. Lâkin sana bundan daha efdal bir şey teklif edeyim.

Köylü;

- Nedir? dedi.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz buyurdu ki,

- Allah’ın birliğine ve benim risâletime şehâdet etmeni istiyorum.

Köylü hemen kelime-i şehâdet getirdi ve,

- Yâ Resûlullah asla kimseden korkmazdım. Seni gördükte aklım başımdan gitti. Benim hatırımda olana muttali oldun. Bunu benimle Ebû Süfyân’dan başkası bilmezdi. Anladım ki, sen Allahın Resûlüsün ve O’nun hıfzındasın, Ebû Süfyân’nın fikri şeytanî bir fıkirdir, dedi.

Ebû Süfyân’dan böyle bir kötülük sâdır olunca Hâce-i kâinat “sallallahü aleyhi vesellem” Amr ibni Ümeyye ve Damre tebni Eslem’e “radiyallahü anhüma” vazife verip Mekke’ye gitmelerini ve bir fırsatını bularak Ebû Süfyân’ı katl etmelerini emretti.

O iki sahâbi hareme vasıl olup tavaf ederken bir câriye onları tanıdı. Feryad edip,

- Ey Mekkeliler, gafil olmayın bunlar Damre ve Amr ibni Ümeyye’dir, dedi.

Halk bunları tanıyınca ikisi birbirlerinden ayrıldılar. Amr, Mekke dağlarında bir mağaraya girip gizlendi. İbni Eslem ise Medîne’ye gitti. Birkaç gün sonra Amr da mağaradan çıktı. Ebû Süfyân’ın iki casusu karşısına çıktı. Birini ok ile vurup helâk etti. Diğer kaçtı. Sonra sağ ve salim Medîne’ye ulaştı. Ebû Süfyân bunları öğrenince çok korktu.

Yağmur duâsı

Hicretin altıncı senesinde, müthiş bir kıtlık olmuş, gökten tek damla düşmemişti. Bu sebeple yerde ot bitmemiş, insanlar ve hayvanlar açlık sıkıntısına düşmüşlerdi. Ramazân-ı şerîf ayının bir Cumâ günü Sevgili Peygamberimize “sallallahü aleyhi ve sellem”;

- Yâ Resûlallah! Duâ buyursanız da, Allahü teâlâ yağmur ihsân eylese!... diyerek murâdlarını bildirdiler.

Peygamber Efendimiz, Eshâbıyla sahraya çıkıp, ezân okunmadan ve kâmet getirmeden iki rekat namaz kıldılar. Peygamber Efendimiz, mübârek ridâsını ters çevirip tekbir getirdiler. Sonra mübârek ellerini, yenlerinin arasından mübârek koltuk altları görüninceye kadar kaldırıp;

- **Ey Allah'ım! Bize yağmur ihsân eyle!...** diye duâ etmeye başladılar.

Eshâb-ı kirâm da;

- Amîn! Amîn! diyordu.

O anda gökyüzü gâyet berrak olup, bir bulut yoktu. Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz duâ ederken, bir rüzgâr esmeye başladı ve gökyüzünü bulutların kapladığı görüldü. Sonra ince ince bir yağmur başladı.

Âlemlerin efendisi bu defa;

- **Allah'ım! Bu yağmuru bardaktan boşanırcasına yağdır ve hakkımızda hayırlı eyle!** diyerek duâ ettiler.

O anda bardakdan boşanırcasına, yağmur yağmaya başladı.

Peygamber Efendimiz ve Eshâb-ı kirâmın elbiselerinde, ıslanmadık yer kalmadı. Eve varıncaya kadar, sular her tarafı göl hâline getirdi. Herkes, sulara dalarak yürüyordu. Yağmur devâm ediyordu. O gün, ertesi gün... Ertesi gün... bir sonraki Cumâ vaktinde Eshâb-ı kirâm;

- Yâ Resûlallah! Evlerimiz yağmur sularından yıkılmaya, hayvanlarımız da boğulmaya başladı. Allahü teâlâyâ duâ eyleseniz de yağmur kesilse!... dediler.

Sevgili Peygamberimiz, gülümsediler ve mübârek ellerini kaldırıp;

- **Yâ Rabbî! Bu yağmuru mezrâlara, ağaç biten yerlere, vâdilere gönder!** diyerek duâ ettiler.

O anda, bir hafta müddetle yağan yağmur durdu ve duâ edilen yerler ıslanmaya başladı.

**Selem ağaçlarının bulunduğu yerdeki,
Peygamber dostlarını yâd mı ağlatan seni.**

**Medîne rüzgârı mı, söyle seni ağlatan?
Gece çakan şimşek mi yoksa İdem Dağından?**

**Gözlerine ne oldu, dur dedikçe akmakta.
Kendine gel dedikçe, kalbin coşup yanmakta.**

Kasîde-i Bürde